Θεωρεί ότι η υπερέκθεση της Αμερικής στρατιωτικά, οικονομικά, και γεωστρατηγικά στον υπόλοιπο κόσμο είναι επιζήμια για τους Αμερικανούς εργαζομένους και για την ίδια την ελίτ της χώρας. Και τούτο γιατί το κόστος της υπέρ έκθεσης είναι μεγαλύτερο από την πιθανή ωφέλεια. Κατά τον τραμπισμό περισσότερο ωφελούνται οι χώρες στις οποίες δραστηριοποιούνται οι αμερικανικές οντότητες παρά η ίδια η Αμερική. Αντίθετα η εξαγωγή επενδυτικών κεφαλαίων στερεί από τους Αμερικανούς απασχόληση και εισόδημα.

Αντιστρέφοντας τους όρους θεωρεί ότι η συμμετοχή των ΗΠΑ στους παγκόσμιους οργανισμούς και στα στρατιωτικά δίκτυα προστατεύει τον υπόλοιπο κόσμο από τους άλλους τους κακούς χωρίς σταθερό και αξιοπρεπές αντάλλαγμα. Για να γίνει και πάλι η Αμερική μεγάλη θα πρέπει να συγκεντρώσει τις δυνάμεις της στο έδαφος της και να αναπτύξει δράσεις που θα ωφελούν αποκλειστικά και μόνο τους Αμερικανούς και κανέναν άλλον.

Εσωστρέφεια, εθνική καθαρότητα, εγχώριες επενδύσεις, συγκεντρωτισμός, απόσυρση από τα διεθνή μέτωπα και ρυθμιστικός έλεγχος. Αυτές οι πολιτικές διακηρύξεις κατάφεραν να συγκεντρώσουν το μισό σχεδόν του εκλογικού σώματος.

Από την άλλη μεριά οι δημοκρατικοί είναι πιο κοντά σε ό,τι πρέσβευαν στις προηγούμενες δεκαετίες όπου είχαν και την διακυβέρνηση της χώρας. Ανοικτή Αμερική, με οικονομικές, στρατιωτικές και πολιτικές δραστηριότητες σε ολόκληρο το κόσμο, προωθούσαν την στρατηγική επιλογή της πολυπολυτισμικότητας. Οι πολιτικές αυτές των δημοκρατικών αλλά και των ρεμπουπλικανών του Μπους άφησαν χωρίς έλεγχο τις χρηματοοικονομικές αγορές και την κίνηση των κεφαλαίων με αποτέλεσμα την υπέρ συγκέντρωση του πλούτου σε μικρές μειοψηφίες εντός της Αμερικής αλλά και στον κόσμο ολόκληρο ή τουλάχιστον εκεί που υπάρχει κινητικότητα του κεφαλαίου.

Επειδή οι δημοκρατικοί δεν ασχολήθηκαν με την ρύθμιση του οικονομικού πεδίου έριξαν όλο το βάρος τους σε κοινωνικά θέματα που αφορούσαν τη χάρτα των δικαιωμάτων, το κλιματικό περιβάλλον, την ισότητα των φύλων, τον ενδοοικογενειακό βίο, και τις νομικές ρυθμίσεις τους.

Η επενδυτική ελευθερία των αμερικανικών επιχειρήσεων στο εξωτερικό προϋπόθετε και τη διασφάλιση ασφαλών πολιτικών συνθηκών στις χώρες υποδοχής των αμερικανικών

κεφαλαίων. Έτσι η εξωτερική αμερικανική πολιτική στο στρατιωτικό της σκέλος ήταν περισσότερο ισχυρή από ό,τι στο διπλωματικό. Η στρατιωτική κυριαρχία ήταν ο βασικός πυλώνας της εξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ και οι διευθετήσεις που επεδίωκε στις περιφερειακές συγκρούσεις απέβλεπαν στην ανανέωση της κυριαρχίας της.

Η πολιτική αυτή της παγκόσμιας κυριαρχίας ονομάστηκε η αναγκαιότητα της παγκοσμιοποίησης. Και αυτό ήταν σωστό γιατί το ίδιο το οικονομικό σύστημα του καπιταλισμού δεν μπορεί να αναπαραχθεί όσο και αν εξαντλήσει τις εσωτερικές ευκαιρίες που του δίδονται. Τα ποσοστά των κερδών που επιτυγχάνει από τις επενδύσεις στο εξωτερικό είναι ένας τρόπος να εξουδετερώσει την μείωση των ποσοστών κέρδους που επιτυγχάνει στο εσωτερικό.

Αυτό είναι ένας από τους νόμους του αμερικανικού συστήματος ο οποίος διέφυγε της προσοχής του προέδρου Τράμπ και λόγω της καταφανούς αμορφωσιάς και λόγω της προέλευσης του από το χώρο της αγοράς ακινήτων.

Άλλος ένας νόμος που διέπει τα δίκτυα των διεθνών ανταγωνιστικών σχέσεων είναι αυτός που θέλει τον επικυρίαρχο να «προστατεύεται» από πλήθος δορυφόρων κρατών έναντι των αντιπάλων του. Η περιοχή (με την ευρεία έννοια) που ελέγχει είναι απροσπέλαστη από τους ανταγωνιστές. Και αυτό επιτυγχάνεται οικονομικά, στρατιωτικά, τεχνολογικά και διπλωματικά. Αν κάποιο από τα εργαλεία αυτά αδρανήσει λειτουργικά τότε ο αντίπαλος αρπάζει την ευκαιρία και καταλαμβάνει την περιοχή. Χάνεται ένα πούλι όπως στο σκάκι και ο βασιλιάς εξασθενίζει την θέση του. Όταν ο Τράπμ αποσυρόταν από διάφορες περιοχές του πλανήτη αλλά και από οργανισμούς αδυνάτιζε την αμερικανική θέση στο παγκόσμιο παίγνιο ισχύος. Γιατί οι περιοχές που εγκατέλειπε καταλαμβάνονταν αμέσως από τους ανταγωνιστές της Αμερικής. Κίνα, Ρωσία, κλπ. Το παράδειγμα της Συρίας και γενικότερα της Μ. Ανατολής είναι όπως φαίνεται κραυγαλέο.

Μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο η Αμερική κατέστη παγκόσμια κυρίαρχη δύναμη. Η ευρωστία κατά κάποιο τρόπο οφείλεται στην υπέρ έκταση της σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Η στρατηγική αυτή δεν εκτυλίχθηκε μόνο για λόγους γοήτρου ή συμβολικούς αλλά και για λόγους ουσιαστικούς δηλαδή οικονομικούς. Ένα μεγάλο μέρος της ευημερίας – το ένα πέμπτο – οφείλεται σε οικονομικές δραστηριότητες που προέρχονται από το εξωτερικό. Και το ποσοστό αυτό έχει την τάση να αυξάνεται καθώς οι νέοι κλάδοι της ψηφιακής οικονομίας έχουν απαιτήσεις παγκόσμιας έκτασης αγορών και πλανητικής εκμετάλλευσης. Οι νέες τεχνολογίες μικραίνουν στο έπακρο τις αποστάσεις και ενοποιούν τις αγορές. Google, Apple

,
Microsoft
,
Amazon
co
., και τόσες άλλες του χρηματοοικονομικού τομέα δεν θα μπορούσαν να αποκτήσουν τα μεγέθη τους αν η δράση τους περιοριζόταν μόνο στο εσωτερικό της χώρας. Και αν αυτό γινόταν, τότε εκ της φύσεως των αντικειμένων άλλες εταιρίες άλλων ανταγωνίστριων χωρών θα καταλάμβαναν το χώρο.

Οι νομοτέλειες αυτές του διεθνούς συστήματος αγνοήθηκαν επί προεδρίας Τράμπ και οι αμερικανικές θέσεις στην παγκόσμια σκηνή προς στιγμήν εξασθένισαν.

Η νέα ηγεσία Μπάιντεν θα επαναφέρει την πολιτική στις προηγούμενη κατάσταση αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι ο δρόμος αυτός είναι ευκολοδιάβατος. Οι δημοκρατικοί του Μπάιντεν έχουν να αντιμετωπίσουν τον κακό εαυτό τους.

Οι εισοδηματικές ανισότητες που άφησαν να δημιουργηθούν επί προεδρίας Κλίντον και Ομπάμα έθρεψαν το ακροδεξιό εσωτερικό θυμωμένο «τέρας». Αν δεν ληφθούν πρόνοιες για την εξομάλυνση των κεφαλαιακών ακροτήτων, δηλαδή της υπέρ συγκέντρωσης του σε ένα πολύ μικρό μέρος της αμερικανικής κοινωνίας, τότε είναι μάλλον αυξημένες οι πιθανότητες επιστροφής ενός δριμύτερου τραμπισμού.